

מסורת הש"ס

אי דינא. הוא שמסור יללס: גמרינן. מהאי מעשה דרב נתמן לשאר גרמי דזוקין דעלמא: ואי קנסא. הוא דקנסיה רב נתמן משום דרגיל היה צדק לא גמרינן מיניה: הפספסא. טערומוי של חבירו או מנסך יינו של חבירו לעז' דלע"ג דקמיה מנח ואין הזיקו יוכר משלס: טלג חורו לא. היינו גמרי' מדמע מנסך: פסדמע. ערב חולין בתרומה דהפמיה דמי החולין ללא חוז מהשמה אלא להמכר להניס: להפסד מרובס. מטעמא תרומה הפסד מרובה הוא דמו לא חויא לאכילה. מדמע הפסד מועט הוא דהא מזדקן להניס דמי מרובה: אף סמנך [כ] לא חורו לא. גמרינן מנסך אט"ג דהפסדו מרובה מדמע ומטעמא דהפסדן מועט לגבי מנסך: ורק תך. כשנת: עקירס לורך נחפס. לכין דכין עקירה להנחה קרע נמלג מעשה שנת ומעשה [כ] עקירה כלן כחלד ולא למרינן משעת עקירה חייב ממון ומתחייב בנפשו לא היו עד שעת נחמח תך. והכל נמי הגנהה יין לורך ניסוך הוא ומשלמין ומיוב מיתה דע"ז כלן כחלד: לבי אכיוני. מקום: נשא ונתן ביד חייב. דהליל עלמו נממון חכרו: מעלמו. כלל אונס: דרי ואמטי. שחי והולך עמנו לבית המלך: ה"ע. דאס נשא ונתן ביד חייב: סיכא דלא אוקמינו. ועובדי כוכבים על הממון מעיקרא עיי' האונס אלא הלך ונטל ומתו להס אכל הכל דלאוקמינה על היין קלייה ואהיהא שמעא פטור כי אמטי מו דדירו אמטי: פקיע. קאר: חייב. וט"ג דקאי עכ"ס ע"ג הממון הואיל ונשא ונתן ביד חייב: כברי עיברי נפרא. עכ"ס מדז זה והעמיר מדז זה דלא לא יכניה נהליה לא מני אנס למשקליה: שופא. מכמורת לגיס או לחיות: לקופיסי. ללואריה. שגד מפרקמו: טוא. מיה והוא שור הכר דמתמרגס (דברס ה) טוא חמר תורבלל מור שור כלל יער: אין מרחמינ עליו. וספיר ענדת דקטלמיה: מפייס מסיכא דיומא לרבנן. היה מחור וטוניה להס מה שדרש רבי יוחנן אומי הויס לפי שר"ל חכס גדול היה ולאחר ששמעו כולן מפי הרב חזר ומכוונה גידס: כדרא קמא. שבע שורות תלמידים יושבים לפניו זו לפניו מו: ניספרקי. תפי"ד בלע"ז: מפרחי בניניה. גנות עיניו גדולים ומסכן עיניו: פריטא שפסיס. נקרעה שפתו על ידי מכה: דלר

הגזול ומאכיל פרק עשירי בבא קמא

קיו.

עין משפט
גור מצוה

לאו משום דקנס הוא. והא דמעיקרא לא גזרו על זה כמו על זה למאי דלא מסיק אלדעמיה השתא טעמא דהפסד מועט איכא למימר דמעשה אירע דמטעמא וזמנא לק גזרו עליהם בשעת מעשה: כיון שנפץ ביד עובד כוכבים אין מרחמים עליו. כלומר שפיר מיקרי מסור שדבר ברור הוא שיקמו מאלתר שהראיה: השתא יווני ניהו כו'. קשה לר"י דכפ"ד דגייטין (דף עז: וע"פ ח' ד"ה הל' א) אמר רבה בר בר חנה חלש על לגביה כו' אמר רחמנא או בעונך וכו' ופריך למימר דרומאי מעלי מפרסאי אלא משמע שאו עדיין היו פרסיים ככלל ולכאורה משמע שאותו מעשה היה אחר מעשה שכלן ואור"י שהשנים והפקידים היו משתנים והיו פסמים מפרסיים ופעמים מיוונים: דילמן

אי דינא אי קנסא א"ל אי דינא גמרינן מיניה אי קנסא לא גמרינן מיניה ומנא תימרא דמקנסא לא גמרינן דתניא ב"ב ראשונה היו אומרים "המטמא והמנסך חורו לומר אף יהמדמע חורו אין לא חורו לא מאי טעמא לאו משום דקנסא הוא וקנסא לא גמרינן מיניה לא מעיקרא סברי להפסד מרובה חששו להפסד מועט לא חששו ולכסוף סברי להפסד מועט נמי חששו איני והא תני אבהו דרבי אבין ב"ב ראשונה היו אומרים המטמא והמדמע חורו לומר אף המנסך חורו אין לא חורו לא מאי טעמא לאו משום דלא גמרינן

קד א ב מיי פ"ו מהל' חובל ומזיק הל' ב ד מנח טעין ע טושי' ח"מ ק"י טפס פ"ח א: קד ג מיי פ"ג מהל' גביה הל' ב: קד ד ה מיי פ"ח מהל' חובל ומזיק הל' ג ד ועין בהשגות ובמי' סג טעין ע טושי' ח"מ סג טפס פ"ח ב: קד ו מיי טס הלכה ה טושי' טס פ"ח א: קד ח מיי טס הל' י טושי' טס פ"ח י:

מוסף רש"י

משעת הבהבה. על מנת לומר (ג"כ) ג' ג' לפרהנגא. ממונה של מלך (ב"מ ט"ז) מרדכי. היא היתה בלשון מרס וכן מפורס בשפירס דרב הל' ג' ה"ק (ג"כ) וט' דלדו במכחלתא דכסא. שחי עפעפו ממסין את עיני ומגיבין בחלפת דקפסא (תנחומ) .ל.ו

תורה אור השלם

ו. גיך ילפו שכבו בראש קל תרצח ברוטא מוקד ומלאים חמת ה' נקרת אלמדי: ישיעיהו ג כ

הגהות הב"ח

(כ) רש"י ד"ה עקירה וכו' מעשה שנת ומעשה קריעה כלן כחלד ולא למרינן משעת קריעה חייב:

גליון הש"ס

ג' ריקא גבי דקבני תורסי בר' טעין וז' פ"ו ח"ט ו' ע"ג:

לעני רש"י

תפי"ד [ספ"ר]. טשיי. ח

שועל אמר יהא רעוא דהני שבע דרי להוו חילוף שבע שני דאמר לי רב קם אכרעיה א"ל נהדר מר ברישא אמר שמעתתא ואקשי אוקמיה ברדא קמא אמר שמעתתא ואקשי ר' יוחנן הוה יתיב אשבע ב' בסתרוקי שלפי ליה הרדא בסתרוקא מתותיה אמר שמעתתא ואקשי ליה עד דשלפי ליה כולהו בסתרוקי מתותיה עד דיתיב על ארעא רבי יוחנן גברא סבא הוה ומסרחו גביניה אמר להו דלו לי עיני ואחוייה דלו ליה במכחלתא דכספא הוא דפרטיה שפוותיה סבר אחוך קמחיך ביה חלש דעתיה ונח נפשיה למחר אמר להו רבי יוחנן לרבנן חויחו לבבלאה היכי עביד אמרו ליה דרכיה הכי על לגבי מערתא הוא דהוה הרדא

